

Natália Gajdošíková, 17 rokov, Svidník

Rival

Jeden. Dva. Nádych. Jeden. Dva. Nádych. Preháňalo sa mi neustále hlavou. Rukami som zaberol tak ako už dávno nie. Obratne som spravil salto a odrazil sa od steny bazéna. Rýchlo som sa nadýchol a znova pokračoval vo svojom rytme. Jeden. Dva. Nádych. Jeden. Dva. Nádych.

Do okuliarov sa mi dostali drobné kvapky vody. To ma však nezastavilo. Svoj cieľ som mal takmer na dosah. Poslednýkrát som silno zabral a vyžíval sa v potešení, keď moja ruka narazila na tvrdú svetlomodrú mozaiku. Postavil som sa. Voda mi siahala niečo pod prsia. Vyšvihol som sa hore a sňal potápačské okuliare. Sprava sa ku mne náhlili kroky. Obzrel som sa. Pohľad mi padol najprv na vyšportovanú chlpatú hrud', potom na zamračenú, vráskami zohavenú tvár trénera. V ruke držal stopky a nespokojne frflal:

„Tridsať sekúnd presne.“

Myslel som si, že zle počujem. Nechápavo som zazeral na jeho ovisnuté kútiky úst. Neznášal som, keď sa takto tváril. Prehltol som však trpkosť, ktorú mi tréner mojím časom nasadil do hrdla a vyliezol som z vody.

„Ešte raz!“ prikázal mi a zapískal píšťalkou zapínajúc stopky.

Buchol som dverami od bytu. Vyčerpane som hodil tašku s mokrými vecami do kúta. Počul som, ako sa ku mne rozbehli drobné krôčiky. Otočil som sa práve včas, aby mi padla do náruče a silno ma vystískala. Chytil som sa dverí, aby som nestratil rovnováhu.

„Ahoououj!“ zvýskla mi do brucha.

„Ahoj,“ pozdravil som ju a na perách mi konečne zahral jemný úsmev.

„Aký bol tvoj prvý deň?“ vyzvedala.

Nálada mi okamžite poklesla pod bod mrazu.

„Vynikajúci.“

„Takže mi znova donesieš medailu?“

„Neviem, musím ešte veľa cvičiť,“ odvetil som vyhýbavo a dúfal, že nevidí, ako mi zahoreli líca od hanby z dnešného výkonu.

„Pomôžem tiiii,“ zapišťala a konečne sa odo mňa odlepila.

Pohladil som ju po blond'avých vláskoch. Zobral tašku, ktorú som pred tým hodil a zavrel sa do izby. Lahl som si na posteľ a zavrel oči. V hlave mi hučalo. Nedokázal som prestať

myslieť na to, čo mi tréner povedal. Doslova som videl ručičku, ako sa pohybuje po ciferníku na stopkách a zastavuje sa vždy na tridsiatich sekundách. Zaťal som čeľusť. Bol to môj prvý deň. Čo z toho očakávam? Zajtra to bude iné.

* * *

Voda sa okolo mňa zmenila na nekonečnú modrú škvrnu. Svet naokolo pre mňa prestal existovať. Hrudník ma bolel a pľúca pálili. Nič ma však nemohlo zastaviť. Teraz nie. Každý sval mi hovoril, aby som zastal. Aby som si oddýchol. Ja som však tvrdohlavo pokračoval vpred. Predpažil som ruku a dotkol sa modrej steny bazéna.

Vynoril som sa a zhlboka sa nadýchol. Hneď nato som zakašľal. Chytil som sa za hrudník. Pred tromi mesiacmi by sa mi to nestalo. Vtedy to všetko bolo iné. Opäť som započul až príliš známy vrzgot šľapiek. Zdvihol som hlavu a prosebne sa pozrel na trénera. Jeho tvár sa však ani teraz, po dvoch týždňoch úporného tréningu, nezmenila. Nepovedal mi čas. Iba pokrútil nado mnou hlavou a odvetil:

„Ach, Andrášik. Robíš chyby, aké som u teba už dávno nevidel. A tvoj výkon...“

Opäť pokrútil hlavou.

„Ber si príklad od Michala,“ ukázal na chlapca v červených plavkách, ktorý si razil cestu naprieč vodnou hladinou, „ten sa za tých pár mesiacov zlepšil na nepoznanie.“

Zaťal som čeľusť. Už dávno som z jeho úst nepočul svoje priezvisko. Stále mi vrazil Adam, keď mal dobrú náladu aj Adamko. O Michalovom mene som dovtedy skoro ani nepočul.

Do olympiády zostávali dva týždne a ja som mal pocit, že sa mi celý svet vysmieva do očí. Ešte pár minút som zhlboka dýchal. Opäť som sa postavil na okraj bazénu a skočil. Tentokrát sa mi však do očí nedostala voda, ale slzy.

„...a donesie mi medailu,“ ukončila sestra svoje rozprávanie o mojom výkone.

Ja som sedel na stoličke a s nechutťou prevažoval špagety na vidličke. V podstate som bol už jediný, kto ešte stále mal jedlo na tanieri.

„A si pripravený?“ spýtala sa náhle mama a z jej hlasu som vycítil obavu.

Nie, no Michala ďalšie preteky rozhodne vyhrať nenechám. Zdvihol som hlavu a vykúzlil sebavedomý úsmev.

„Samozrejme.“

* * *

„Takto to ďalej nepôjde, Andrášik,“ hundral si popod nos tri dni pred súťažou.

„Nerozumiem,“ zaklamal som a srdce mi išlo vyskočiť z hrude od toho, ako som sa ponáhlal.

„Nie si pripravený,“ konštatoval.

„Som,“ trval som na svojom.

„Dvadsaťosem sekúnd a štyridsať stotín nie je výkon na olympiádu.“

„Kto vraví, že budem mať taký výkon aj na olympiáde?“

Konečne sa mi po prvýkrát za štyri týždne zahľadel priamo do očí.

„Daj si pauzu, Andrášik. Nechcem ťa tu vidieť do nasledujúceho pondelka.“

„Ale to bude už po súťaži!“

„Veď práve.“

S tým sa mi otočil chrbtom a šiel stopovať čas Michalovi. Zovrela vo mne žľč.

„Fajn! Pôjdem tam teda sám!“

Zobral som si veci a odišiel z plavárne.

„Nebud' smutný,“ ozval sa detský hlások.

Zaklipkal som očami, aby som zahnal slzy. Zamrvil som sa na posteli, otočil hlavu smerom k dverám a zahľadel sa do nádherne modrých očiek.

„Nie som smutný,“ zaklamal som.

„Si. Viem to.“

„A to už ako?“

Sklonila hlavu. Kučierky jej pri tom popadali do tváre.

„Dnes si ma nevystískal.“

„Prepáč zajtra ti to vynahradím,“ odvetil som jej skôr mechanicky ako úprimne.

Stále som mal plnú hlavu toho, čo mi dnes povedal tréner. Viem, že na to mám, no on akoby mi podkopával nohy pri každom mojom kroku. To preňho moje doterajšie úspechy nič neznamenali?

Položil som si ruku na hrud'. Ešte stále ma pľúca neprestávali páliť. Cestou domov som aj trochu lapal po dychu. Vtedy som sa aj trochu bál. Predsa som len ležal celý dlhý mesiac doma kvôli zápalu pľúc, a potom som ešte dva mesiace nemohol na bazén ani len pomyslieť. Bolo to vtedy utrpenie. Ležať doma a počítat' koľko súťaží sa už konalo. Vtedy mi tiež niekto povedal, že Michal, ktorého vtedy ešte tréner prezýval Baranka a ja medzi kamarátmi Bééé, sa dost' vyšvihol v rebríčku. V tom čase som to nebral vážne. Teraz som v ňom však videl naozajstného súpera.

„Potrebujem od teba pomoc, Linda,“ prihovoril som sa sestre po dlhom premýšľaní.

Zbystrila pozornosť. Otočil som sa k nej. V očkách sa jej ligotala radosť. Vyzerali teraz ako dva dokonale obrúsené zafíry.

„Chceš mi zajtra asistovať pri tréningu?“

* * *

Myslel som si, že vyplujem dušu už na ceste smerom k druhej strane. Nezastavil som však. Rýchlo som spravil salto a upaľoval k Linde, ktorá ma celý čas povzbudzovala. Dotkol som sa steny a zhlboka sa nadýchol. Hlava sa mi točila ako na kolotoči. Oprel som sa o múrik a vyzvedal:

„Tak koľko?“

Nechápavo na mňa pozrela.

„Čo koľko?“

„Ako dlho mi to trvalo?“

Hruď sa mi od očakávania zdvíhala a klesala. Cítil som, ako sa mi nohy trasú. Ruky som mal tiež veľmi zoslabnuté.

„Neviem,“ odvetila jednoducho.

„Čože?!“ vyplul som zo seba.

Vyšvihol som sa z vody a pozrel sa na stopky. Neboli dokonca ani zapnuté.

„Prečo si mi to nestopla?!“ zúrili som.

Celý som sa triasol. Hlava sa mi krútila a ťažko dýchalo.

„Nevedela som,“ pípla.

Stlačil som si koreň nosa a snažil sa upokojiť. Čo najpokojenejšie som jej zobral stopky a ukázal jej, ako má s nimi narábať. Sebavedomo prikývla a ja som sa spokojne vrátil do vody.

„Nevravel ti tréner, aby si si dal pauzu?“ spýtal sa až príliš známy hlas.

Nevrlo som sa otočil smerom k šatniam, kde stál Michal nervózne prešľapujúc z nohy na nohu.

„A ja som mu povedal, že s ním končím.“

„Mal by si ho poslúchnuť,“ nedal sa odradiť.

„Nestaraj sa do vecí, do ktorých ťa nič!“

Chvíľu na mňa hľadel skúmavým pohľadom. Potom sa pobral do šatní a už viac sa neozval. Počul som iba, ako telefonuje s trénerom. Zase mi navrela žľč. Nik nemal na trénera číslo. Nik okrem mňa. Pozrel som sa na Lindu a dal jej pokyn na odpočítavanie.

„Tri... dva... jeden... štart!“ vykrikla a ja som s hlasným čľupotom skočil opäť do vody.

„Koľko?“ spýtal som sa celý zmorený.

„Tridsať... Tridsaťdva,“ prečítala habkavo.

„Nie, to nie je možné. Musela si to stlačiť neskoro!“

„Nie!“

„Ale áno!“ kričal som na ňu.

Sklonila hlavu a zhrbila sa.

„Nepôjdeme už domov?“ pípala.

„Nie,“ odsekol som jej rozhodne a opäť skočil do vody.

Cítil som, ako každým vynorením sa mi dýcha ťažšie a ťažšie. Odignoroval som to a prikázal si pokračovať. S veľkou námahou som urobil salto, odpichol sa od steny, no už po pár sekundách som sa musel nadýchnuť. Rýchly nádych a bol som opäť pod vodou, keď sa mi hlava zatočila tak silno, že som stratil orientáciu. Snažil som sa odpichnúť odo dna, no nevedel som ho nájsť. Pľúca ma pálili ako dva rozžeravené kamene. Počul som, ako Linda vykričala. Jej hlas však prichádzal akoby z veľkej diaľky.

Spanikáril som. Horúčkovo som sa snažil vyplávať na hladinu. Noha mi konečne narazila na dno. Rýchlo som sa odrazil. Do okuliarov sa mi nahrnula voda. Nemal som ani poňatia či to sú slzy, alebo voda. Hlavu som náhle vystrčil spod hladiny. Pahltnými dúškami som začal do seba nasávať vzduch. To som však nedokázal. Náhlivo som lapal po vzduchu, ktorý sa nie a nie dostať do pľúc. Na milisekundu som zachytil Lindu. Stála na okraji bazéna celá poblednutá. Kričala na mňa, no ja som ju vtedy vôbec nevnímal.

Odrazu ma čiesi mocné ruky oblapili zozadu a ťahali von z vody. Dopadol som na chrbát. Podlaha bola tvrdá a studená. Lapal som po dychu. Nechápal som, čo sa to so mnou deje. Sily ma začínali pomaly opúšťať. Zatvárali sa mi oči. Cítil som sa taký slabý...

Prebral som sa na to, že sa konečne môžem slobodne nadýchnuť. Zaklipkal som očami. Celý svet sa so mnou krútil ako na kolotoči. Zdvihol sa mi z toho žalúdok. Nado mnou sa skláňali dve rozmazané postavy. Ich duté hlasy sa sotva ku mne dostali. Poriadne som zažmurkal. Prvé, čo som rozoznal bola Lindina blond'ová hlávka. Jej modré oči pripomínali dve záchranné kolesá. Plakala. Pera sa jej mimovoľne triasla.

Pohľad mi sklzol na druhú siluetu. Víťala ma dohneda opálená, zvráskavená a ustarostená tvár trénera. V ruke držal maličký inhalátor. Zakašľal som a vyplul zo seba zopár kvapiek vody.

„Tak to si teda pohnojil, Andrášik,“ začal tréner a ja som cítil, ako mi líca podfarbuje rumenec.

Túto frázu vždy použil, keď bol neskutočne vytočený. Sklopil som zrak. Cítil som sa tak hlúpo.

„To mi už nikdy nesmieš urobiť,“ zafňukala Linda a hodila sa mi okolo krku.

Hrudník sa mi zdvíhal od námahy. Posadil som sa. Na trénera som sa však stále nepozrel. Hanbil som sa ako pes. Najhoršie na tom bolo to, že mal celý čas pravdu. Nemám na to.

„To, čo si urobil, bol vrchol tvojej pubertiackej hlúposti,“ začal tréner.

Hoci to hovoril potichu, dobre som vedel, že sa veľmi ovláda, aby ma nevyhrešil. Nie pred Lindou, pretože slová, ktoré by použil by rozhodne neboli vhodné pre sedemročné decko.

„Keď som ti hovoril, že si máš dať pauzu, nevravel som to preto, že ťa chcem odstaviť. Jednoducho nie si v stave, aby si šiel na olympiádu.“

Po týchto slovách som sa zahanbil ešte viac. Postavil sa a podal mi ruku, aby mi pomohol na nohy. Linda ma jemne pridržiavala. Tréner mi venoval jeden dlhý prísny pohľad, pod ktorým som sa scvrkával.

„Urobíme dohodu,“ začal, „ja nepoviem tvojim rodičom, čo sa tu stalo. Teba tu však nechcem vidieť skôr ako o dva týždne.“

„Minule ste vraveli...“

Nedokončil som, pretože ma zastavil vztýčeným prstom. Prehltol som.

„Ber to ako penaltu za nedodržanie môjho nariadenia. Oddychuj. Daj sa dokopy, a potom sa sem vráť a uvidíme, čo z teba po tých troch mesiacoch ešte ostalo.“

Sklonil som hlavu a jemne prikývol.

„A ešte jedna vec,“ zastavil ma tréner, keď som sa chystal odísť, „v šatni na teba niekto čaká. Dlhujesť mu jedno veľké ďakujem, pretože nebyť neho, nie som tu ja a možno ani ty.“

Pohľadom som preletel do šatní. Michalova hlava sa vtedy rýchlo stratila kamsi za roh. Spomenul som si, ako volal trénerovi. Znova som jemne prikývol. Odprevadil som Lindu do šatní a sám sa pobral za Michalom. Slovo ďakujem sa mi zhrdla dralo veľmi ťažko. Tak ťažko, ako jedna zablúdená slza, ktorú som hneď zotrel ukazovákom. Chvíľu, kedy sa Michal na mňa usmial a keď sme si podali ruky bola však nezabudnuteľná.